Сшиток 39. 22. червня 1923

Ціна 15ц. 10 за $1.25

ДО НАБУТЯ У ВСІХ КНИГАРНЯХ

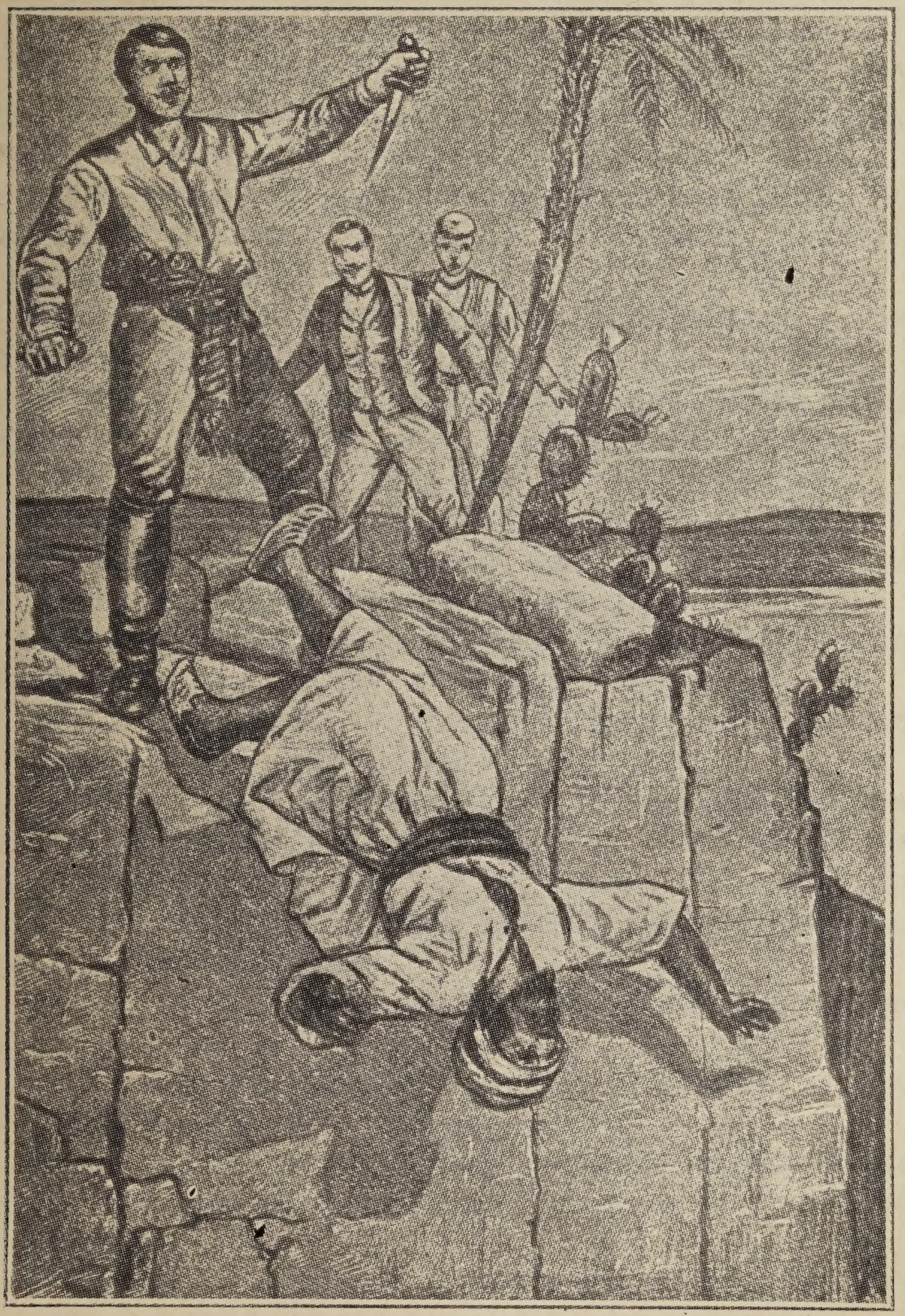

— До пекла в тобою, чортів сину! — кликнув Блюм та скинув його в пропасть.

Панна Гортон остала троха позаду та сїла на відламку скали.

Перебута дорога, коли треба було то дерти ся в гору, то знова по стрімких збочах спускати ся в долину, змучила її ,тимбільше, що через той час, коли лежала скована, її члени зовсїм відвикли від руху.

Нараз знова прорізав воздух той самий звук, що передше застановив був Бедуїнів у наступі та викликав на майдан стрічати Бея.

Однак сим разом той звук був голоснїйший та виразнїйший, чим попередні.

Зачувши се, Бедуїни знова вдерли ся на верхи скель, а другі підійшли вперед, щоб лїпше доглянути Бея, що так давно вже гукав, а все-ж таки ще не являв ся.

Алї-бен-Деббах вийшов на височину та, піднявши в гору праву руку, в якій тримав кріс, знова відозвав ся тим самим дивачним, протяжним кличем.

Зачувши се, Бедуїни зміркували, що той звук походить не з тої сторони, куди дотепер глядїли.

— Алї-бен-Деббах! — кликнули звернувшись до нього, та заглянувши його на горі.

— Так є! — той відказав. — Алї-бен-Деббах! Той сам, що заприсягнув вам пімсту, той, що принїс вам смерть та пішле ваші гидкі душі у пекло, той самий, котрого рідні погинули із вини вашого Дар'ян Бея! Прокляте хай буде імя його.

Пімста спадає на вас, ви боягузи та вбійники! Друзї мої, стріляйте!

Сей приказ він звернув в противну сторону ,а тамті не знали кілько в нього людий.

І в слїдуючу хвилину, поки ще Бедуїни отямились, з поміж скал гукнули три вистріли а лиш один не поцїлив — два другі своє вчинили.

Один Бедуїн, поцїлений в саме чоло, підняв руки в гору, стрїпотав ними, відтак стративши рівновагу, впав та з високої скали покотив ся на дно пропасти.

Другий тимчасом, якому влучним вистрілом Гартман прошив грудь, вив ся по землї у власній крові.

Гук вистрілів відбив ся стократним гомоном межи скалами, тому Бедуїни нїяк не могли зміркувати кілько то людий проти них до боротьби виступило.

Але й вони отямились із першого страху та, ще поки затихли відгуки тамтих вистрілів, й вони підняли свої кріси й спрямили їх туди, де стояв Алї-бен-Деббах.

Ті, не думали щоб Бедуїни так скоро отямились й не застерегли ся перед можливими ворожими вистрілами.

Самий Алї-бен-Деббах так був певний того, що та стрілянина введе його ворогів в переполох, що й самий не спішив ся вертати, а стояв ще на скалї, коли посипались стріли зі сторони ворогів.

Велика небезпека загрожувала його житю та лиш чудом якимсь остав між живими.

Одна куля схопила йому із голови турбан із довгим завоєм із заду, друга лиш задерла рамя, але так болюче, що мусїв випустити кріс із рук.

На щастє його друзяки не доглянули того а то булиб із жаху задубіли на місцї.

Що-ж би вони зробили, колиб не він, Алї-бен-Деббах.

Осталиб безпорадні, особливо в такому положеню як тепер були.

Але Бедуїни пізнали вже, що були безсильні супроти ворога, знаменито закритого скалами так, що ніяк не можна було зміритись до нього. Самі також хотїли забезпечитись а по їх думцї найлїпше булоб се в серединї забудованя. Пустились туди, але се не так легко пішло — впали ще два стріли та оба влучні.

І знова двох Бедуїнів розтягнуло ся на майданї — з попередними значить вже чотирох. Оставші при житю схоронили ся. Подвірє опорожнилось.

Алї-бен-Деббах хоч відчув великий біль у рамени, то анї не скривив ся. Тихим посвистом візвав до себе трох товаришів та звідомив їх, що треба буде зійти в долину і тою самою дорогою, куди Блюм та Джек прийшли із ним до увязнених, вернути та знова вдерти ся до того будинку із заду.

Гартман просив, щоб оставити дальшу боротьбу а прямо, не запиняючись нїгде, зійти на рівнину.

Алї-бен-Деббах рішучо заперечив тому:

— Колиб так поступили, то не добилиб ся через ту рівнину — на вільному полї миб дуже легко попали під

їхні кулї. Воніб повилазили на скали, та звідтам одного за одним вистрілювалиб нас.

Гарман мусїв признати що його правда. Після хвилї задуми, відповів:

— Дійсно, себ було дуже непевне!

— Однак ми таки мусимо дістати ся на долину! — запевнював Алї-бен-Деббах. — Ся женщина нехай іде з нами. По дорозї приміщу її в безпечному від ворогів місцї.

Се сказавши ,пішов вперед.

Ступав супокійно, начеб йому нїчого не хибувало, так немов се не його ранили.

В долину зійшли скоро, бо місце се було дуже догідне, але тільки що зійшли на ту доріжку, що тягнула ся вздовж цїлої задної стїни тої будівлї, як мусїли враз спинити ся. Прямо задеревіли на місцї.

Не дальше як двайцять ступінїв перед ними висунуло ся кількох Бедуїнів якраз в тому місцї, куди Алї-бен-Деббах мав намір увійти до середини будинку.

Всї вони мали перевішені через рамена кріси а не тяжко було доміркувати ся які мали наміри.

Незамітно по скалах хотїли підкрасти ся та ззаду пражити їх вогнем із крісів.

На вид ворога, що так несподївано виринув перед ними з помежи скалистих щілин, рабівники почали уступати.

Але поки ще вдало ся їм здіймити кріси із плечий та змірити в наспіваючих, Блюм кликнув до Гартмана та Джека придавленим голосом:

— Роступіть ся та стріляйте.

І в мить всї чотири мущини розступили ся так, що могли свобідно стріляти, коли Бедуїни, противно, стиснули ся разом, в купу. А в той збитий гурток противників посипали ся кулї чотирох наших друзяків, бо й Алї-бен-Деббах, хоч ранений в праву руку, вихопив револьвер й стріляв лївою рукою.

З диким вереском розбігли ся Бедуїни і тепер показало ся, що вистріли були влучні. На місцї лягло чотирох: трох вбито, а четвертого тяжко ранено.

Трівога та жах обняли Бедуїнів, коли побачили, скілько то вже їхніх людий впало в такій безпотрібній, не-

рівній боротьбі. Хоч тепер стріляли в напрямі до своїх ворогів, але зі страху та ненависти в очах їм крутилось та руки їм тряслись так, що ні одна куля не поцїлила.

Коли же тепер Блюм з товаришами в друге змірили із крісів та коли знова кількох Бедуїнів повалилось на землю, тоді скінчив ся всякий опір із їхньої сторони. Відвага десь то нараз пропала. В незмірній трівозї покидали свої кріси та шукали захорони в можливо найскоршій втечі.

Коли ж так далеко вже зайшло а страшний ворог не лиш перестав бути грізним але ще й втїк перед ними, захотїло ся їм до кінця випити чару роскоші тої побіди.

— Вперед! — Вперед! — За ними! — Не даймо їм втїкнути! — Вони не повинні в цїлости вийти із відси! — кликнув Роберт та кинув ся на вздогін за втїкаючими.

Пірвані жаждою боротьби, також тамті три побігли за ним.

Серед диких боєвих викриків, гнали Бедуїнів поперед себе щораз дальше і кождого, що намагав ся ставити їм опір, без жалю клали покотом на землю чи то вистрілом із револьвера, чи здоровим ударом крісового приклада.

Алї-бен-Деббах із револьвером в лївій руцї також біг за ними. Серед того боєвого захопленя, нїхто і не подумав, що позад себе оставили дївчину зовсїм без нїякої охорони.

Меґі Гортон остала сама.

Недалеко від ньої лежав один із Бедуїнів та корчив ся в судорогах та стогнав.

Його лице, викривлене тяжкими терпінями, представляло відражаючий а заразом і страшний вид, так, що молода дївчина не була в силї на те глядїти. Вона відвернула ся а відтак станула за другою скалою, що заступила їй вид того нещасного Бедуїна.

З трівогою нетерпеливо вижидала повороту своїх приятелїв.

Змучена перебутою дорогою та сильними вражінями вона сїла на камінному виступі. В ухах їй ще шуміли відгуки дикої боротьби, що перед її очима пройшла, а із невеликої віддалї доходили до неї стогнання та розлучливі зойки кругом лежачих та конаючих Бедуїнів... а все те,

що бачила та чула, видалось їй нараз якимсь страшним, потворним. Особливо, коли подумала та уявила собі, що ще так недавно була спокійною при боці батька, з яким подорожувала по світі, а тепер... аджеж то з її причини сі люди взаїмно себе вбивають... Здавалось їй, що кров сьогодня тут пролита на віки тяжіти ме на її сумлінню.

Які терпіня недоля зіслала на нього! Як страшно день і ніч мучила його непевність чи вона жив ще аж до тої хвилі, коли Алї-бен-Деббах прибув до нього та принїс вістку про любу донечку його.

От, колиб був прочув, колиб так згори міг був знати, що їх стрінути мало в тій подорожі по світі... певно бувби із всіх сил своїх...

— Всемогучий Боже!

Із криком повним трівоги та жаху перебила дальші свої міркування; підняла голову, що в задумі в низ була похилилась, а лице її смертельно побілїло.

Перед нею стояв Бедуїн. Наблизив ся незамітно так, що вона ні найменшого шелесту не чула, а лиш нагло зрозуміла, що якась велика, темна тінь впала на неї — відчула що хтось стоїть над нею.

Він же глядів на неї таким поглядом, немов зрозуміти не був в силї, чого вона тут вижидає.

Вона знала його.

Того сухого чоловіка, якого лице звертало на себе увагу тим, що було незвичайно темне, а очі так недобрі, такі дикі, вона бачила зараз першої днини, коли її сюди привезли.

Із ним та Алї-бен-Деббахом вона тілыки могла розмовити ся у своїй матїрній мові, тілыки вони її розуміли, инші же Араби ні словечка.

Як тоді, коли вперве його побачила, так і тепер, його немилий та прошибаючий погляд жорстоко спочивав на ній.

Поки ще отямилась зі страху, він схопив її цїпко рукою за рамя й остро спитав:

— Звідки ти тут взялась? — Хто тебе із кайданів розкував? — Де другий вязень, що враз з тобою сидів?

Розглянув ся кругом, немов шукаючи Гартмана, якого мав надію недалечко знайти.

Нараз підняв голову вгору та випрямив ся, хватаючи ухом якісь звуки, що із відкись його доходили.

Зачув зойки смертельно ранених Бедуїнів, що доходили до нього ізза скалистих заломів.

— А се що? — шепнув до себе із жахом та із якимсь диким відблиском очий.

Випустив її рамя із рук та поспішив поза скалу, щоб заглянути, що там стало ся.

І перед його очима розкрив ся вид, на який вже панна Гортон не була в силї дивитись.

Із жаху відскочив взад, та наче остовпілий глядїв на ранених та вбитих Бедуїнів, яких тїла позначили цїлу дорогу.

Меґі Гортон бачила, як він зі страху весь закаменїв, що й рушитись сил йому не стало.

Тепер же її вернула повна свідомість положеня, холодна кров та рішуча розвага.

Знала, що Бедуїн від нїкого иншого, а лиш від ньої зажадає вияснення того всього, що тут зайшло в часї його неприсутности, а знала також, що коли тїлыки раз дістанеть ся в руки того чоловіка — так без сумнїву пропаде.

Згадавши про се, скоро прийшла їй думка як позбутись його, яким чином раз-на-все увільнитись від нього.

Повільним рухом, не спускаючи з очий противника, втиснула руку в кишеню. Там вона мала револьвер, який дістала від Алї-бен-Дебба́ха, однак виймити не стало вже часу — Бедуїн відвернув ся.

Живо підійшов до ньої. На його лици відбив ся так звірський вираз, що стрівожена дївчина мимохіть задрожала.

— Скажи всю правду, дївчино! — кликнув хрипливим голосом та, вхопивши її цїпко за рамя, почав сильно трясти. — Скажи сейчас, що тут стало ся? Що се за божевільні, що відважили ся увійти сюди на гору, та де вони тепер? Відповідай, бо в противному разї згинеш й душа твоя випередить їх душі в дорозї до пекла!

В своїй заїлости так торгав бідною дївчиною, що вона не змогла вдержати ся на ногах, похитнула ся і впала

на землю. Бедуїн цїпко тримав її за рамя — із скаженїлости кров вдарила йому в голову, під тягаром падаючого тїла дївчини, він похитнув ся й повалився на землю.

Відважна дївчина рішилась використати таку догідну хвилю.

Витягти револьвер із кишені годї було, а колиб се навіть вдало ся, він бувби сейчас витрутив їй збрую із руки.

Мусїла що иншого придумати.

Трівога зміцнила силу її думки, і вона пізнала, що цїле її житє залежить від того, чи з'уміє заховати спокій та зимну кров, та чи використає кожду догідну хвилю.

Бедуїн почав підносити ся, коли се вона заглянула ніж за його поясом. Ні хвилї не надумуючись, в одну мить вихопила ізза його пояса острий ніж, підняла в гору та затопила в його грудь.

— Не моя, але твоя душа піде до пекла, ти вбійнику проклятий! — кликнула виконуючи свій геройський вчинок.

Із диким, страшним криком, кровю залитий, впав на бік, а відважна дївчина схопила ся на ноги.

Бедуїн відчував що зле із ним, що із кождим віддихом із раненої груді втїкає також і його житє. Останками сил намагаючи почав шукати чогось за поясом.

Із диким проклоном на скривлених устах, підняв ще раз половину свойого тїла, лївою рукою спер ся об землю, в правій же підняв револьвер, що витягнув ізза пояса. Але сил не стало. Коли хотїв вже випалити із револьвера, обімлїла рука впала на землю.

Із уст рванула кров.

Тїло простягнуло ся — пару разів ще скорчило ся і підкинуло в гору і... стало по всьому. Житє уйшло із нього.

Дївчина бачила його борикане зі смертю, бачила його конець але її очі також зайшли мракою і вона, зойкнувши із болю, також ізсунула ся на землю.

Тепер, коли найбільша небезпека для ньої проминула. опустила її відвага. Її сили, надірвані попередним увязненем, а далыше напружені до найвисшого тим, що

зайшло вже після увільнення її аж до послідньої розправи із Бедуїном, зовсім опустили її.

А мимо всього вона таки ще старала ся задержати черствоту ума. Аджеж небезпека, перед якою так завзято перед хвилею боронила ся, могла ще повторити ся — чейже ненароком міг який Бедуїн зійти на ту стежку, де вона тепер сиділа!...

Вона-ж не була ще зовсім безпечною та мусїла все бути на осторожности.

— — — — — — — — — —
— — — — — — — — — —

Тимчасом Блюм, із трома товаришами не уставав в погоні за втїкаючими Бедуїнами.

Хоч деякі ще ставали до оборони, особливо коли їхні вороги були вже близько за ними та про певну втечу й думати не було що, однак кілька влучних куль вистáло, щоб їх трупом положити.

Инші, не видячи другого виходу, а маючи до вибору, або смерть із рук ворога або в пропастях між скалами, в божевільній трівозі скакали в пропасті, де їх смерть пости гала.

Так рідло число злочинців аж остаточно остали при житю вже лиш ті, що їх Роберт та Джек зараз з початку в льоху заперли

Спинили ся у своїому геройському поході та розділили ся.

Підчас коли Алї-бен-Деббах і Гартман перешукували будинок, думаючи, що там ще скривають ся які недобитки Бедуїнів, Блюм та Джек вернули в то місце, де оставили дївчину саму.

Щораз то більше приспішували хід, будучи в страху о дївчину.

Мегі зачула їх хід та, всїх сил добуваючи, поспішила назустріч. Але тільки вказала на тїло вбитого Бедуїна та вриваними словами розповіла, що стало ся — повалилась без тямки Блюмови на руки.

Оба мущини підтримали зімлїлу дївчину ,взяли її на руки та занесли до середини будинку. Там зложили її в одній з бічних кімнат.

Тільки що намірились виходити із кімнати як із зовні

хтось пхнув двері.

До середини вбіг Гартман та з великим жахом кричав:

— Скорше! — скорше! — Живо виходіть! — наглив їх — Алї-бен-Деббах був на вискій скалї та бачив із відтам, що Бей наближаєть ся! Спішіть ся, ради Бога, бо за хвилину він вже тут буде!

Але ще й послїдного слова гаразд не вимовив, коли його погляд неспокійно обводячий кімнату, нагло спинив ся на Мегі Гортон, що лежала на якихсь скірах під стїною, в кутї кімнати.

На хвилю пристрасть блиснула вогнем в темних його очах.

Отряс ся. Запевнившись тільки, що вона не є ранена, а лиш зімлїла, поспішив з обома товаришами знова на подвірє.

Туди підбіг до них Алї-бен-Деббах так подражнений, як ще нїколи його не бачили дотепер.

— Бей надходить! — кликнув до них — шістьох людей має з собою! Я пізнав його по панцирній сорочці. За хвилю почуємо його гуканя!

Блюм сейчас скочив на ту саму скалу, на якій перед хвилею стояв Алї-бен-Деббах, хтївши очевидячки переконати ся про те, що говорив Араб.

Із долини нїхто не міг його доглянути, зате він мав добрий вид на цїлу рівнину. І справді побачив маленький віддїл Арабів, з поміж котрих особливо один звертав на себе увагу струнною поставою.

Здіймив плащ із себе, а з його грудий йшло наче якесь лискуче проміне... Був се Дар'ян-Бей, страшний король пустинї.

Проміне то відбивало від панциря, який носив на грудях ,поверх звичайного убраня.

Так він, як і його товариші мусїли свої конї чи верблюди десь по дорозї оставити, бо всї йшли пішки та тепер скоро наближали ся до дороги, що вела вгору до його твердинї.

Ось і сховали ся між стїнами скал, висуненими в рівнину, коли се нагло відозвав ся два рази, в малих відступах часу раз за разом той звук, то гуканє, яке вже сьо-

годня Бедуїни мали нагоду почути, а котре — як їм здавало ся — було вигуком Бея та стало посередно причиною їхньої заглади.

Але тепер се таки був Бей.

Приходив запізно, щоб міг вратувати своїх підданих. Що найвисше міг пімстити їхню смерть.

Блюм зійшов в долину зі скали і кождому вказав місце, яке мали заняти.

Побіч нього, із одної сторони входу на подвірє, закритий великим відломом скали, стояв Джек. Із другої сторони стояв Алї-бен-Деббах та Гартман, так, що коли хто хотів увійти на майдан, не міг незамітно закрасти ся, а мусїв проходити поміж ними.

Алї-бен-Деббах тримав в лївій руцї готовий до вистрілу револьвер, права же рука, ранена в попередній стрічі, безсильно звисала в долину.

Очі у Араба горіли, наче розжарені вуглики, темночервоним вогнем горячки, ненависти та жажди пімсти.

Виразно можна було читати із його лиця, що спокій який він старав ся задержати, був лиш удаваним, що в його нутрі горить та кипить цїлий вулькан розбішених почувань.

Минуло яких пять мінут.

Ще зовсїм тихо було, коли се вижидаючі із запертим віддихом товариші почули відгуки ходу наближаючих ся до них людий.

Блюм вихилив ся ізза скали і мало що не крикнув із здивованя, побачивши щось, чого зовсїм не надіяв ся.

При вході з'явило ся двох Бедуїнів, що очевидно випередили своїх товаришів та самі поспішили вперед.

Вони спинили ся; розглянулись кругом здивовані, що застали майдан зовсїм пустий та ні одного чоловіка на ньому.

На їх лицях відбив ся несупокій, який ще збільшив ся тим, що застали тут таку дивну тишину, де мали надію почути веселі, радісні вигуки стрічаючих їх товаришів.

Тамті же із своїх сховків розпізнали їх сейчас, бож не перший раз в житю їх бачили,

Один Бедуїн, був се ватажок тих драбів, в яких руки були впали Блюм, Джек та Алї-бен-Деббах, а з яких лиш

завдяки „ножам смерти" увільнили ся. Другий же був Рапма-ібу-Назар, котрому Джек в монастирі Мар-Саба сї ножі відобрав.

— Звідки він тут взявби ся? — дивували ся. — Яким чином вдало ся йому втїкнути із монастиря?

Бедуїни тимчасом звітрили запрожуючу їм небезпеку та, замісць йти дальше, вижидали коли наблизить ся дальша частина їхнього відділу, від якого недавно відлучили ся.

Тепер же, в слїд за ними, явив ся остаточно той незвичайно стрункий та гарної будови мущина. У нього на грудях блистїв металевий панцир — був се Дар'ян-Бей.

Його постава була імпонуючим явищем.

З лиця мігби многим подобати ся, колиб не якась грізна черта, що вказували на його жорстокість та наводила жах на кождого чоловіка, що глядїв на нього.

Зрівнавшись із тамтими двома й він міг оглянути оком майже цїлий майдан.

Його бистре око оббігло кругом, перешукуючи цїлий майдан і непорушно спинило ся на одному місцї, як се буває у чоловіка, що надумуєть ся над чим.

І він також не вмів собі пояснити того, чому на майданї, де повинен був застати своїх людий — таку загадочну тишину застав.

Блюм зарядив був, щоб не стріляти вчаснїйше, аж вже всї вороги зберуть ся на горі, бо був в страху, що осталі моглиб їх ззаду зайти, колиб з одною лиш частиною бити ся стали.

А ось й осталі два, що йшли на послїдку, наближили ся до Бея.

Той приложив обі руки до уст та знова загув, звідомляючи сим про своє прибуте.

І дивна річ. Тільки що пронесло ся Бееве кликане, коли Алї-бен-Деббах виступив зпоза скали.

Трох його товаришів вже зложились до стріляня, коли, заглянувши що стало ся, здержали ся, в напруженю вижидаючи, що з того вийде.

Не могли зрозуміти, що малоб означати се незрозуміле їм та нерозважне поведене Араба.

Дар'ян-Бей аж крикнув із здивованя так несподївано

перед собою побачивши Алї-бен-Деббаха.

Алї же настілько був прозорний, що не хтївши зразу зрадити ся із своїми злими намірами, знова заткнув був свій револьвер за пояс.

Бей перший заговорив.

Він зморщив брови і спитав:

— Що тут стало ся, Алї-бен-Деббаху? Де другі та коли ти вернув? Чи маєш гроші на викуп?

— За много зразу питаєш Бею — спокійно відповів Алї-бен-Деббах. — Сьогодня тільки що я прибув на гору — говорив дальше — та маю се, чого я бажав від тих чужих людий. А других, Бею, скоро побачиш!

— Деж вони? — кликнув Бей нетерпеливо. — Чи вони не чули мойого кликаня? Що-ж се такого?

— Чули кілька разів — відповів Алї-бен-Деббах — але очевидно не розуміли твойого кликаня. Колиб ти міг проглянути крізь сї мури, побачивби як там позасипляли!

Бей прозирливо глянув на нього, бо не розумів значіня його слів. Відтак знова спитав:

Де є гроші на викуп, що ти мав принести Алї-бен-Деббаху?

На се вже однак не дістав відповіди. За те якась дивна усмішка пересунула ся по лици Араба. Він скоро встромив руку поза пояс, вихопив револьвер звідтам та вимірив в чоло свойого смертельного ворога.

Стрілив — не поцїлив.

— Ось се тобі викуп, ти собако! — кликнув стріляючи, не бачивши, що не поцїлив.

На се, що стало ся, ніхто із Беєвого гурту не був приготований; ніхто не надіяв ся, щоб Алї мав які лихі наміри супроти Бея, бо в його поведеню не слїд було нїякого подражненя, ні ворожого настрою.

Лиш оден Бей прочував се.

Хоч спокійні, але якісь дивні та незрозумілі відповіди, які давав Алї-бен-Деббах, вражали його від самого початку, але впевнив ся в тому доперва тоді, коли доглянув ту чортівську усмішку у нього на устах.

Тоді пригадав собі, що Алї-бен-Деббах є дійсно смертельним його ворогом та що має супроти нього якісь лихі наміри. Коли же опісля спитав про викуп а той не

давав відповіди, бистре та чуйне око доглянуло також рух його руки, витягаючої збрую із поза пояса.

Алї дїйсно добре змірив, лиш Бей, саме коли той мав стрілити, живо відхилив ся й куля пролетїла понад його головою та вдарила в скалу.

Сталось се так живо, що Бедуїни зразу не могли зрозуміти що стало ся. Та в слїдуючу мить Рагма-ібу-Назар та другий ватажок здіймили кріси із рамен й змірились в напрямі де стояв Алї-бен-Деббах.

Але Дар'ян-Бей заборонив їм стріляти.

Витягнув руку приказуючим рухом та здержав їх словами:

— Дайте спокій! Вже самий дам собі раду із ним! Ви заждїть тут!

Се сказавши, довгими своїми ногами підскочив й кинув ся до Алього.

Та ще не допав до нього, коли почув позад себе між скалами голоси:

— Стріляйте в них!

І ще приказ сей не прогомонїв, коли гукнули три стріли і двох Бедуїнів впало на землю трупом.

— Стріляй! — ще раз понїс ся приказ.

Знова гукнули кріси і тепер Рагма-ібу-Назар та ще один Бедуїн повалились один через одного.

Тодї Блюм, Джек та Гартман вискочили із своїх сховків, звідки посилали свої смерть сіючі кулї та, вививаючи крісами понад головами, кинули ся на тих, що остали ще при житю, щоб їх добити.

Дар'ян-Бей жахнув ся, почувши що дїєть ся, та навіть не добіг до Алього. Почувши приказ десь ізза скали, відтак вогонь із крісових дул, на хвилю здержав ся, не знаючи що почати.

Скоро однак доміркував ся, що стало ся тут щось в часї його неприсутности; знав що Алї-бен-Деббах його зрадив та, побачивши що все вже пропало, хотїв бодай пімстити ся.

Алї бачив, що прийдеть ся пропадати.

Куля, яку післав зі свойого револьвера на Бея, була послїдньою, яку мав в магазинї револьвера.

В погонї за Бедуїнами вистріляв все, що мав набите,

а не подумав що так скоро буде мусїв знова користати із своєї збруї. Колиж побачив наспіваючого Дар'ян-Бея, в страху та поспіху забув, що пять набоїв вже з'ужив та заступити їх треба би новими.

Не оставало нїщо до оборони а лиш ніж, що мав за поясом. А що раненою правою рукою не міг добре володїти, то корисний вислїд боротьби був дуже сумнївний для нього.

Однак він не тратив відваги.

Вижидаючи нападу Дар'ян-Бея витягнув ножа і держав в долонї, готовий пробити ним ворога, як лиш наближить ся до нього на віддаль рамена.

І нагло, в туж саму мить, коли вдруге гукнули стріли, Бей прискочив до нього та сильним ударом витрутив йому ніж із руки, поки той ще отямив ся й міг сьому перешкодити.

Був тепер зовсїм безборонний.

Жорстока усмішка заграла на устах Дар'ян-Бея, коли той нещасний остав на його ласку й неласку.

Ізза пояса живо вихопив „куссу", себто бедуїнський ніж та підняв руку вгору.

— Памятаєш, Алї-бен-Деббаху— кликнув — як покарав я твойого батька та синів його за се, що стояли опором супроти мене? Памятаєш? — кликнув, не вбиваючи ще своєї жертви, бо його жорстока кровожадність хотїла вперед налюбувати ся твівогою ворога. — Так, як вони, й ти мусиш згинути! Скоро моли ся, бо поки скінчиш моя „кусса" пічне свою роботу.

Алї-бен-Деббах аж за добре знав роботу „кусси". Він жеж власними очима бачив, як той потвір найперше його батькови, опісля-ж його братям сим ножем очі повиколював, а відтак доперва горла підтинав. Він хоч знав що смерть його неминуча, то однак його гордість, щоб перед ненависним ворогом не показати слабости свойого духа, була так велика, що він не здрігнувшись, анї не скривившись прямо глядїв ворогови в очі.

— Так пропадай же, собако! Йди у пекло, підлий! — зверещав Дар'ян-Бей та висше підняв руку, в якій тримав ніж. Ще одна хвилина і вбєть ся ніж в тїло та Алї-

бен-Деббах скінчить своє житє під рукою ненависного ворога.

Але так не судилось.

Дар'ян-Бей не був в силї кровожадного свойого наміру довершити, бо коли замахнувсь, почув такий сильний удар в голову, що аж похитнув ся та подав ся взад.

Блюм, коли тільки вискочив із Джеком та Гартманом зпоза скали, зараз зміркував, що Алї-бен-Деббах в небезпечному положеню. Оставив живучих ще Бедуїнів під виключною опікою своїх товаришів, а самий чимскорше почав підкрадати ся із заду до Дар'ян-Бея так, щоб той його не доглянув.

В рішаючій хвилї був зараз за ним. Булоб йому дуже легко застрілити того розбійника ,але не хотїв того робити, бо здавалось йому, що смерть від кулї за легка та за скора для такого кровожадного потвора.

А поки ще Дар'ян-Бей отямив ся після одержаного удару, прискочив Блюм до нього.

Кусса випала із рук приголомшеного розбійника, коли побачив перед собою того незнакомого чоловіка піднимаючого в гору руки, в яких блистїли два дивного вигляду ножі...

Дар'ян-Бей не міг знати як сей мущина прийшов в посїдане тої небезпечної збруї, зате знав що вже нїщо не охоронить його перед неминучою та болїсною смертю, коли допустить до того, щоб сей чоловік обіймив його сими так узброєними раменами.

Знав однак як має ся в такому разї боронити.

Мов спружина скочив в гору, так, що його руки знайшлись понад прямо до нього витягненими раменами ворога. Поки ще Блюм міг відступити, він спадаючи вхопив своїми руками, мов клїщами, простягнуті рамена ворога, та, мов зелїзними стисками давлячи, спихав їх в долину.

Таким чином Бей неподустив Блюма щоб зробив ужиток із небезпечних ножів, але зате й самий не міг йому нїчого зробити, бо обі руки мав заняті та без небезпеки для себе самого не міг їх увільнити.

Стали так кілька хвилин проти себе, очима міряючи себе взаїмно. Нараз Роберт побачив, що надбіг Гартман

та змірився своїм револьвером до Бея.

Та сталось щось иншого, на що Бей не був зовсім приготований.

Користаючи із того, що Бей вдивив ся в ту сторону, звідки мав впасти стріл, Блюм підняв ноги та копнув його в живіт так сильно, що той забувши про світ цілий, пустив його руки та в дикому болю аж в клубок ізвив ся.

Тепер же Блюм не оставив йому часу, та, коли Бей намагав ся випрямити своє тіло, він кинув ся на нього та обіймив обома руками.

Стиснув його всею силою.

І нараз проніс ся воздухом так страшний та до живого проймаючий крик, що всі три мущини, що були свідками того, аж задрожали, а мороз пройшов їх тілом аж до костий.

Той крик болю вирвав ся з грудий Дар'ян-Бея.

Стало ся!

Блюм із всеї сили пхнув в його плечі оба ті страшні ножі — смерть Араба була неминуча.

Нараз Блюм знова випрямив ся.

Знова розвів рамена наче до сердечних обіймів та знова стиснув Бея, що в страшному болю майже від розуму відходив.

Притиснув його до себе так цїпко, що той не міг навіть ворухнути ся.

В слїдуючу хвилину підійшов над беріг скали, що знимала ся над глубокою пропастю, якої дна людське око не було в силї досягнути.

— До пекла з тобою, чортів сину! — кликнув далекозвучним голосом.

Страшний крик добув ся із зболїлої груді Дар'ян-Бея... Блюм скинув його в пропасть.

Так скінчив король пустині.

— — — — — — — — — —
— — — — — — — — — —

Четвертої днини після того прибув Блюм із Гартманом, з паннов Меґі Гортом та слугою Джеком знова до монастиря Мар Саба.

Алї-бен-Деббах після двох днїв подорожі поправав

їх та пішов в сторону, де перебувала ще одинока людина, яка йому остала із всіх серцю дорогих — його старенька матір.

— Вона молитись ме до Аллаха — говорив Бедуїн до Блюма, коли із ним прощав ся — щоб він тебе стеріг через цілий час твойого життя, бо лиш тобі може завдячити, що не чужий чоловік, але рідний син в годину смерти замкне їй повіки до вічного сну...

Радість Американця годі описати, коли він після так довгого часу власними очима побачив дочку свою. Він жеж не мав надії більше побачити її...

Людий, що її привели до нього тисяч разів запевнював про свою безграничну вдяку та в своїй радости не мав границь.

Ніщо в світі не булоб в силі його спинити від заміру сейчас домів вертати. Надармо переконувала його Меґі, що стан його здоровля вимагає ще відпочинку, що він ще дуже обезсилений, що не зможе вибратись в дальшу дорогу — Американець нічого й чути не хотів про се, щоб тут остати, а тимбільше, щоб продовжати дорогу до Палестини, як се зразу був в дома рішив.

Рішучо впер ся вертати та ніяк було його відвернути від того наміру.

Блюм та Гартман також не мали чого задержуватись дальше і тому не тяжко було Американцеви також їх намовити, щоб із ним разом вертали.

В два дні пізнійше були вже в дорозї до Бейрута, звідки в послїдне ще глянули на гори Лїбану.

Пан Гортон мав намір сісти на корабель, що виїздив до Марсилії, а звідтам пуститись в дальшу дорогу. Колиж однак — як показало ся — найблизший пароход відходив до Франції доперва за вісїм днїв, рішено їхати пароходом „Веста" до Олександрії, тимбільше що той корабель виїздив зараз другої днини.

На Блюма якось зовсім без причини найшло якесь пригноблене.

Так він тепер знова опускав той край, куди вступив серед таких дивних обставин в своїому житю.

І що тільки він перебув за той час в сій країні?!

З трівогою та журбою про свою кохану тоді із Гор-

ґом вибрав ся був в світ, щоб за слїдом йдучи її відшукати.

Тепер вертав, а з чим?

Стратив не лиш Ільону, але і Ґорґа. Найвірнїйшого товариша свойого також тут оставив.

Куди-ж звернеть ся, вернувши в краї Заходу? Куди притулить ся безрідний сирота, нїгде не маючи нїкого, щоб ждав на нього та визирав його повороту?

Чому якраз ті, до яких він належав, всїми погорджувані та відтручувані Цигани, мусїли скрізь по широкому світу блукати?

Чи вони були гіршими, від других?

Чому-ж мусїли без спочинку тинятись без довшого постою — несупокійні — без надїї віднайденя домашного огнища?

Чому се так?...

РОЗДЇЛ СХІХ.

В НАЙБІЛЬШІМ ПРИГНОБЛЕНЮ.

Несвідомі майже того що роблять обі стрівожені дївчата, Едита й Лукія, вибігли на вулицю.

Розглянули ся на всї сторони, тут і там заглядали — але цещасної Лївії нїгде не могли побачити.

— Милосерний Боже! — шепнула стрівожена Лукія. — якже я бою ся о неї! Коби вона що злого не схотїла собі зробити! О, Боже!

Заломила руки.

— Нї! нї! — старалась Едита її заспокоїти. — Чого-ж зараз маємо думати про найгірше? Дай спокій! Не знаємо нїщо певного, а лиш догадуємось, що мусїло їй стати ся щось дуже прикрого, поки ще прийшла до нас. Сього можемо бути зовсїм певні після того, що було предметом її привидів, коли лежала в горячці. Страшна розпука мусїла Її обіймити.

— Ходи, ходи, шукаймо її, може не допустимо до якого нещастя.

Обі сестри поспішили як лиш могли найскорше дальше шукати.

Була се темна, чорна ніч.

Густа мрака повисла над землею та заслонювала вид собою так, що лиш на кілька ступінів можна перед собою було дещо доглянути.

Лукіїн погляд трівожно бігав на всі сторони, стараючись пробити через густу мраку.

Всюди, здавалось їй, що бачить постать своєї подруги, але за кождим разом переконувала ся, що се лиш привид розгорячкованих нервів.

На розї вулиці тепер обі здержали ся безпорадні, не знаючи куди пуститись дальше.

Едита була більш розсудливою.

— Моя дорога! — спитала — чи не лїпше, колиб ми побігли на поліцію і там повідомили, що стало ся, щоб і вони її шукали?

— Ні, ні! — горячково заперечила Лукія. — Радше самі живо шукаймо, бо поки-б ми туди зайшли, моглоб стати ся нещасте!

Дрощ прози пройшов по її тїлї..

— Мусимо її чимскорше віднайти — говорила подзвонюючи зубами — бо я певна, що вона хоче собі житє відобрати!

— Ходи ,Едито! — без віддиху дальше говорила — ходи, моя кохана, шукаймо її далыше! Господь Бог нам допоможе що її знайдемо!

І обі сестри пішли далыше шукати нещасної Лївії та тим наразити ся на неприємности та небезпеки, які кожде місто серед темної ночі скриває для самітних молодих дївчат.

— — — — — — — — — —

Але вернїм до Лївії.

Перед полуднем, коли горячка у ньої троха зменшила ся, хора щораз більше приходила до свідомости.

Із очима на-пів лиш замкненими лежала, як здавало ся, спокійно та без руху, але подражнене змагало ся у ньої в міру того, як собі пригадувала, що зайшло.

Раз ще пережила всї ті муки.

Пригадала собі ще раз ті слова, що пан фон Гальден сказав до своєї жінки, чула його погрозу, що прогонить її із хати та божевільна розпука наповнила змучене серце нещасної дівчини.

Журбою сповита, позбавлена всякої радости розпростерла ся перед ньою будучність.

Батько у вязниці — наречений на віки страчений для ньої — бо вона, на яку впала така неслава, не могла мріяти про се, щоб тепер Горст фон Вінтер схотів взяти її за жінку.

Щож оставало їй?

Житє в неславі та недолї!...

Її розпука та подражнене змагали ся під такими думками з кождою хвилиною так сильно, що мусїла бороти ся з собою, щоб не зрадитись із чим перед Лукією та не звернути її уваги на себе.

Коли стемнїло кидалась несупокійно по свойому ліжку та невисказана якась трівога давила її за горло.

— Колиб я вже не жила! — щось кричало в нїй серед тих мук — я-б нїчого вже тодї не чула про свою неславу, бо не сталоб мене серед того світа!

Думка ся прибирала у ньої щораз то певнїйшу форму.

Роздумувала щораз то глубше та більше вперто про се, чи не булоб лїпше, колиб добровільно позбула ся того житя.

Воно вже нїчого не було в силї її дати — нїчого було вже від нього надїяти ся — нїякого щастя, нїякої радости.

Так пощо-ж було дальше волочити ся по світї із тою мукою?

Вона й так була змучена й досить їй було того житя.

І нараз, оживлена тою думкою, схопила ся з ліжка, станула на ноги, тихо, без шелесту закинула на себе своє убранє і незамітно, не звертаючи на себе уваги сестер — що в сусїднїй кімнатї живо розмавляли не прочуваючи що із ньою тут дїєть ся — крадьком вийшли на двір.

Хоч вже після кількох ступінїв ноги почали погинатись під ньою, а в голові почула шум та заворот — зда-

валось їй, що прямо мусить впасти, бо наче щось тягне її до землі — однак вона зібрала всю свою силу волі й вийшла з хати в ніч вохку та холодну й пустилась вулицями міста.

Не зважала на се, куди йде, бо зі всіх сторін густа мрака її окружала й вона не була в силі навіть дороги розпізнати. Щож її се обходило, куди вона йде?... Коби дальше, коби щораз дальше!... Чейже по дорозі таки наткне ся на щось, щоб сьому житю з обіймів вирвати ся.

Засапана, тяжко дихаючи й тремтячи із ослабленя, гнала дальше — коли тимчасом в ній самій, в її душі божевільний біль, та страшна розпука лютились страшенно та брали гору над всіми другими почуваннями.

— Не можу жити дальше, не можу! — вирвалась із уст її скарга, роздираюча серце болїсним звуком. — Цїле моє житє звихнене — нїчого більше менї в житю сподївати ся! Горст не може менї сього за зле взяти, що так від нього відходжу — аджеж менї не оставало нїчого другого до вибору, я не мала иншої дороги!

Біний мій батечко! — роздумувала дальше, гіркими сльозами заливаючись. — Ох, чи він прочуває, що нещасна його дитина в туж хвилину йде на стрічу своєї смерти! А колись, коли вістка про мою смерть дійде до нього, то хай Бог милосерний по мині потїшить його!

І його житє було звихнене, так як моє — згадувала із жалем. — І тобі також, мій батечку бідненький, аж смерть принесе освободженє з терпінь та болю.

Бідна Лукіє! — добавила із чутливістю. — Тобі я-б повинна защадити того болю, бо кохаю тебе, як рідну сестру... а однак... я не могла инакше зробити... так менї вже тужно за згодою, та супокоєм! О, Боже, мій Боже!

І скоро гнала дальше, все дальше!...

Нараз спинила ся та почала наслухувати. Здавалось їй, що чує журчанє води.

Широко розкрила очі, немов хотїла густу мраку прозріти..Мимо того однак нїчого не могла доглянути. Звірила ся на свій слух та йшла за тим журчанєм, що наче якою магнетною силою притягає її до себе.

Наближаючись так скоро до води, вона зовсім не

доглянула стрункого мущини, що спішним ходом наближав ся до ньої.

Був се барон Редерн, що саме із клюбу вертав домів. Вибрав ся довшою дорогою, тому, щоб подихати троха свіжим воздухом та заспокоїти розбурхану кров свою холодним повівом ночі.

Гра в клюбі все так роз'ярувала його.

Прямо біг вперед і, здавалось, зовсім затопивсь у своїх думках, коли се нараз почув побіч себе легенький шелест.

Здивований та застрашений глянув кругом себе, щоб переконати ся звідки той шелест походить.

Доглянув струнку дівчину, що якоюсь незнаною силою гнана, до води живо наближалась.

В одну мить всього догадав ся.

Наче стріла пігнав за ньою, щоб її спинити від того божевільного чину. Звинна її стать була тут зараз перед ним... чув вже навіть тяжке її дихане.

Кликнув за ньою... однак надармо. Не міг її спинити.

Допала вже берега ріки. Ще кілька хвилин, а филї водні її покриють.

— Милостивий Боже! — просив він майже несвідомо. — Допоможи мені її вратувати.

Був вже близько за ньою і знова кликнув її.

Але й се ні на що не придало ся. Розпука така страшна її обняла, що вона його навіть не чула.

Спинила ся над берегом ріки, начеб надумувала ся над чим. В послідній, рішучій хвилї ще боролась із своєю розпукою.

Із уст її вихопив ся тихий, болїсний зойк... по хвилї похилила ся над водою, так мов кинутись хотїла...

Але в ту саму хвилину почула, що якась сильна рука вхопила її за рамя та взад до себе потягнула.

Що пізнїйше стало ся із ньою, того вже зовсїм не знала.

Вона зімлїла, й її чувства зовсїм отупіли.

Щож тепер почати?

Барон безрадно глянув на спочиваючу на його руках дївчину.

Серед темряви не міг розпізнати чертів її лиця. Відчував лиш тягар її та по задубілих членах її тіла пізнав, що вона не тямить ся.

Його положене було дуже утяжливе.

Оглянув ся кругом, немов помочі шукаючи... самий не міг собі порадити із ньою. Не знав навіть що вона за одна! Не знав її родини, не знав чия вона та де мешкає!

Кудиж мав звернути ся із тою нещасною?

Підчас коли сї та тим подібні думки крутили ся йому по голові, він рішивсь занести біну, зімлїлу дївчину до першої-лїпшої найблизшої хати, а відтак повідомити полїцію про все, що зайшло.

Відважно взяв обезтямлену дївчину на руки і завернув тою самою дорогою, якою прийшов.

Серце його було переповнене співчутєм для того бідного молодого сотворіня, якого тягар відчував у своїх раменах.

Що могло піпхнути се молоде дївча, дитину ще майже, що воно відважило ся житє собі вкоротити? Що за гіркий біль її прудь пригнїтав, та як тяжкі неповодженя її стрінули, що зважила ся на сей остаточний вчинок? Чи в смерти шукати хотїла потїхи?

Дорога до найблизшої навіть загороди була довшою як він собі попередно представляв, а сього причиною було се, що він постепенно, щораз більше свій тягар відчував.

Щораз частїйше мусїв припиняти ся задля відпочинку та з надлюдським лиш з'усилєм міг її дальше нести. Погинав ся під тягаром.

— Нараз здало ся йому, що недалечко чує якісь голоси.

Пристанув та слух свій напружив. Незабаром опісля почув наближаючих ся людий.

Втїшив ся тим незмірно.

— Ходїть сюди, ходїть сюди! — кликав піднесеним голосом, так щоб його наближаючі ся люди могли почути.

Після кількох хвилин дїйсно побачив із мраки висуваючі ся дві темні постатї людські, що поспішно, майже без віддиху до нього наближались.

Побачивши їх, нова надія в нього вступила.

Знова в голос до них кликнув, але як счудував ся коли в наспіваючих пізнав дві женщині.

Станули перед ним.

— Поможіть мені! — просив він, тяжко віддихаючи та немов з полекшою, що Бог несподівано зіслав йому допомогу.

— Що-ж се? — спитали прибувші.

— Поможіть мені! — повторив він вже тепер благаючим голосом. — На руках несу зімлілу женщину! Не знаю куди мені з нею звернути ся, а руки вже вмлівають. Сили мене зовсім опускають!

— Всемогучий Боже! — почув зараз побіч себе голосний, проймаючий крик. — Се вона! Се Лівія!

В часі розмови одна з тих двох похилила ся над нещасною обезтямленою, на його руках спочиваючою дівчиною, та бистро в її лице глянула.

Ще низше похилилась над непорушною постатю і в голос, гірко заридала.

Барон Редерн зацікавив ся.

— Чи пані знають ту бідну, нещасну женщину? — спитав тихо та з жалем.

— Так, пане, се моя подруга! — відповіла дівчина крізь плач тремтячим голосом, не будучи в силі свойого зворушеня спинити.

— Звідкиж вона тут взяла ся? — питав барон цікаво.

— Вона тяжко хора лежала у нас та мучена горячковими привидами покинула ліжко! — була тиха відповідь одної із дівчат. — Де ви її стрінули, пане?

— Там, на долині, над берегом ріки! — поважно відповів барон. — Вже мала кинутись у воду та в послідній ще хвилі, славити Господа, вдало ся мені здержати її від того страшного вчинку! Я вдячний Господу, що в час мене спровадив в сю сторону!

— Наша подяка Найвисшому за ту ласку! — знова відозвав ся тремтячий голос із боку.

Друга висока, побіч неї стояча женщина, заховувала ся дотепер зовсім мовчки. Лиш раменем обіймала тремтячу свою сестру, немов в болю великому бажала їй помогти.

— Ходи Лукіє! — відозвала ся остаточно глубоким,

поважним голосом. — Треба тому панови допомогти в який спосіб. Може вдасть ся який віз тут десь роздобути . . . аджеж се досить далеко до нашого мешканя!

Прошу за нами, мій пане! — звернула ся вона до барона. — Недалеко із відси є лавка, на якій зможете зімлїлу положити, підчас коли ми за якимсь возом та кіньми оглянемо ся.

Барон мовчки пішов за їх порадою і незабаром були вже коло тої лавки.

Із милим почутєм полекші Редерн зложив там свій тягар, підчас коли Лукія в розпучливому болю клякнула побіч безпорушної та без тямки лежачої подруги, та розпучливо обома руками її обіймила.

— Так! — нарешті знова відозвав ся барон, звертаючись до висшої із женщин. — Колиб пані тут побіч хорої схотїли остати, я-б побіг за возом! Думаю, що для пань ліпше та догіднійше тут буде заждати!

— Колиб ви були так добрі! — відозвала ся одна із них, видно рада із того предложеня. — Маю надію, що не довго будете мусїли шукати!

Так порозумівшись із подругами зімлїлої, барон Редерн скоро відійшов, щоб за возом яким пошукати.

Обі женщини глянули за ним.

— Едито! — в розпуці заридала Лукія. — Як жеж я дякую Богови, що охоронив її від того страшного вчинку та від наслїдків його!

Вона на хвилю задумала ся, а відтак знова почала:

Бачиш, прочутє мене не завело! Лївія з розпуки хотїла собі житє відобрати . . . о, як жеж вона страшно мусїла терпіти, коли аж на се рішилась!

Бідна, бідна моя Лївіе! — вона знова стиха заридала. — Колиб я лиш могла була догадатись, булаб ні на хвилину не відступила від твойого ліжка! Пильними очима Аргуса я-б була стерегла тебе!

І знова заплакала; відтак тихо додала:

Тепер же все направлю! Буду стерегла тебе як ока в голові, а коли виздоровієш, будеш мусїла менї розказати, що твоє серце так сильно пригнїтає . . . може я тобі у дечім допоможу . . . зменшу твою журу та терпіня!

Зворушена до глубини замовкла й тяжко задумалась. Обі сестри похилились тепер над зімлілою.

Едита сиділа побіч Лівії, підперши голову руками. Була дуже схвильована та неспокійна, бо барона Редерна по голосі пізнала.

Її серце товкло ся сильно та голосно.

Якби то зробити, щоб він не пізнав її! — думала вона. -- Ах, колиб так можна було замаскувати ся та сим способом нових неприємностий позбутись!

Але хоч як старалась, однак нічого мудрого не була в силї придумати.

А тимчасом обі вже почули туркотанє воза та удари кінських копит. Повна надії підняла ся Лукія із лавки.

— Як скоро вдало ся йому! — шепнула радісно. — Ох, якаж я щаслива, що так скоро зможу Лівію знова до дому перевезти! Обавляюсь тільки, щоб ся ніч не принесла їй якої шкоди!

Не довго вже ждали. — За кілька хвилин справдї під їхала вигідна повозка до лавки.

Коли втворено дверцята, із середини вискочив барон Редерн; поспішним ходом наближив ся до обох сестер і радісно кликнув:

— Як бачуть пані, повело ся менї несподївано скоро стрінути повозку, що на ніч домів вертала. Тепер треба ту бідну, обезтямлену женщину чимскорше та як мож найзручнїйше в повозцї примістити!

Се кажучи, взяв Лівію в свої сильні руки й до повозки занїс.

Обі сестри мовчки пішли за ним, а коли й вони сїли, барон ввічливо кланяючись спитав:

— Чи змоглиб пані подати місце свойого мешканя та чи позволять підвезти себе домів?

Едита хотїла відповісти, але поки ще змогла прийти до слова, Лукія подала вже назву вулиці та число хати.

Барон Редерн знова ввічливо поклонив ся й замкнув дверцята повозки. Опісля скочив на козла побіч погонича, що здорово свиснув батогом.

Коні живо побігли а повозка покотилась за ними.

Едита була вельми схвильована. Її серце напрасно

товкло ся; тремтїла на думку про стрічу із бароном при ясному світлї та око в око. В голові аж крутилось від того.

О, щоб вона дала, коби лиш можна було се відвернути?...

Після чверть годинної їзди спинилась повозка перед мешканєм обох сестер.

Редерн зіскочив з козла, втворив дверцята повозки і заявив свою готовість перенести все ще без тямки лежачу дївчину.

Лукія йшла зараз за ним, а коли барон зложив Лївію на її ліжку, з подякою подала йому обі руки. Темні її оченята зайшли сльозами.

— Нехай вам, пане, Бог нагородить за се, що ви для моєї бідної подрути вчинили! — відозвала ся вона рознїженим сльозами голосом. — Колиб не ви, пане, якого очевидно само Провидїнє в хвилю небезпеки зіслало, булаб бідненька тепер вже на днї ріки лежала! Булаб втопила ся а ми стратилиб її на віки!

— Се дїйсно було справою Божою, що я в ту сторону зайшов! — відповів Редерн, підносячи її руку до своїх уст.

В туж саму хвилину глянув вбік в сторону Едити і побачив блїде, правильної будови лице, яке проміне лямпи ясно освітило.

Із уст барона вихопив ся легкий оклик здивованя. Мимохіть подав ся взад та широко розкритими очима видивив ся на неї.

І молода дївчина збілїла, побачивши його; вона лиш з трудом могла свій несупокій закрити.

— Мій Боже, яка дивна подібність! — воркнув барон наче самий до себе, підчас коли його погляд все ще немов причарований спочивав на личку Едити.

Був так схвильований, що самий не знав що почати.

— Се те саме лице, черта в черту — додав — ті самі очі! Ради Бога, як се можливо, щоб дві людинї так були до себе подібні, коли нема двох зовсїм однакових листків на тій самій деревинї?!

Барон Редерн не міг із тої несподіванки очутитись. А Лукія також не була в силї того всього розібрати.

Її допитливий та здивований погляд спочивав на лиці барона. Не вміла собі пояснити чому то вид Едити так вивів його із рівноваги, та чому його вискази були так дивно загадочні...

Тимчасом барон зрівноважив ся остільки, що бодай на позір міг спокій вдавати. Приступив до Едити і сказав, слідячи її допитливим та пронизуючим поглядом:

— Прошу, даруйте мені за так дивне моє поведенє, але се над'звичайна подібність пані до одної із моїх знакомих так мене в першу хвилину з рівноваги вивела!

Спинив ся, наче думки збираючи.

Чую ся щасливим — почав по хвилї перестанку — що я паням сього вечера міг прислужитись та прошу, щоб пані позволили мені завтра прийти дізнати ся про стан здоровля вашої подруги!

Коли се говорив, його промінистий погляд остро та проникливо спочивав на блїдому личку Едити.

Її очі дотепер були закриті віями — вона глядїла в землю — а коли тепер підняла їх в гору, вони мали вираз якоїсь дивної несміливости, боязливости майже.

Поки ще могла відповісти, Лукія приступила до барона із милою усмішкою і промовила:

— Але-ж мій пане, се-ж зовсім зрозуміле! Ми радіємо тим, що ви так співчуваєте в недолї нашої нещасної подруги. Маю в Бозї надію, що в короткому часї вона сама зможе вам подякувати за те, що її при житю удержали!

Барон не знав що наразї відповісти та на хвилю вагав ся.

Не міг відорвати своїх очий від блїдого, нїжного личка Едити а добачив також її тремтїнє, що зраджувало її внутрішне хвильованє.

Ще вдруге наблизив ся до ньої і тихим, придавленим голосом спитав:

— Чи можу прийти завтра?

Едита підняла на нього свої великі, розумні очі, в яких, як баронови здавало ся, слези блистїли:

— Так, пане бароне! — шепнула. — Сердечно дякую за ваше співчутє!

Редерн змішав ся і дрощ пройшов його тїлом.

Якжеж вона могла б його знати? Аджеж назвала його „бароном"!

Лукія також видивилась на сестру широко розкритими очима — поведене сестри видалось їй дуже загадочним.

Поки ще Редерн вдруге міг промовити до Едити, вона нагло підійшла до хорої та похилилась над нею.

Барон не міг вже довше зволікати із своїм відходом — поклонив ся з пошаною й вийшов з кімнати хорої.

Лукія підвела його до дверий.

Коли по хвилї знова вернула в кімнату, застала Едиту коло стола. Була вельми блїда, а рукою тяжко сперла ся об стіл. Грудь її скоро піднималась — не могла віддиху зловити.

Страшно блїде лице сестри наповнило Лукіїне серце незмірним жахом. Підійшла до неї й спитала:

— Що тобі, Едито? Чого ти так схвильована? Не скривай ся з нїчим передімною! Скажи все, що тобі долягає!

Немов зі сну пробуджена отрясла ся Едита й несвідомо поглянула на сестру. Не відповіла на поставлені питаня.

— Чи знаєш того пана? — знова спитала Лукія, не розуміючи причин сестриного хвильованя. — Звідки взагалї знаєш, що він є бароном?

Едита затремтїла. В її чертах відбила ся незмірна трівога. Хотїла промовити, але уста лиш беззвучно порушали ся Не могла голосу із горла добути.

Нарештї вирвав ся десь із під серця болїсний зойк. Не відповідаючи на питаня сестри, вибігла з кімнати.

Якась дивна, невисказана трівога виганяла її...

Лукія неспокійно глянула їй в слїд.

— Що-ж би се мало означати? — себе питала. — Коли-ж остаточно зможу розвязати загадку, що окружає Едиту? Вона-ж мусїла вже колись знати того лїкаря, а тепер і сього незнакомого мущину?!

Яку-ж тайну скриває її минувшість та що є причиною, що навіть передімною тої заслони не відхиляє?

Всемогучий Боже... що стало ся з Едитою?!...

РОЗДІЛ CXX.

ЩО РАЗ НИЗШЕ.

Немов громом ражений, підскочив нагло Олекса, коли Аста скричала.

Глянув він на неї остовпілим поглядом, не будучи в силі й на слово здобути ся, та з місця ні взад ні вперед ворухнути ся. Його бліде лице покрила трівога та жах. Коліна під ним погинали ся, що лиш з трудом міг на ногах втримати ся.

О, колиб вона знала, який був у нього намір? Колиб заглянула була, що в руці він тримав...

— Що стало ся, Лесику? Лесю... куди ти дістав ся сюди?

Аста пробудившись, через хвилю непорушно на подушках лежала та жахливо на нього глядїла, опісля підняла ся та сїла.

Її чоло покрило ся краплями поту, що певно було наслїдком перебутого страху.

Не диво також, що так жахнула ся на вид темної людської постаті, похиленої над ньою. Доперва коли її око навикло до окруженя, вона пізнала Олексу, що якраз так звернув ся, що проміня місяця, вкрадаючі ся вікном, його лице освітили.

Астині слова вивели його з одубіня.

Рівночасно також пізнав, що нема причини обавляти ся її. Аста була занадто ще розіспана та змучена, коли дзвінок її пробудив, щоб могла зрозуміти, що стало ся. Хочби навіть і доглянула дещо, то все видалось їй тільки сном, з якого саме збудила ся.

Ся думка вернула йому рівновагу й додала відваги. Очутив ся бодай настільки, що зміг дещо відповісти на її питаня, але й се зробив ще тихим та тремтячим голосом!

— Як же ти мене настрашила, Асто! — сказав по хвилї. — Я самий не знаю, що се було!

ЗАМОВЛЯЙТЕ

ЗАМРАЧЕНИЙ СВІТ

драматичний образ із життя нашого народа

на чотири дії

написав

МИКОЛА КУРЦЕБА.

Ціна 35 цт.

КНИГАРНЯ ПАСІЧНЯКА
850 MAIN STREET.
WINNIPEG, MAN.